
Zatoulané štěstí

Catherine Ryan Hyde

Aaron se zdržel po celou dobu, kdy se podávaly večere, což bylo úžasné. Virginie tím ale přišla o všechny chvíličky volna, které si obvykle ukradla, aby si mohla zakouřit.

Teď s Ruth uklízely po posledním zákazníkovi a Aaron s Buddym tam stále seděli.

Štěstím se jí až točila hlava. Ale tu cigaretu už vážně potřebovala.

Nakonec jen zavázala pytel s odpadky, vystrčila hlavu z kuchyně, aby Aaronovi naznačila, že se hned vrátí, a prošla kuchyňskými dveřmi ke kovovému kontejneru.

Opřela se o jeho chladný bok a zapálila si. Jakmile jí kouř doputoval do plic, zhluboka si povzddechla, třebaže jejím plicím stále chyběl ten dehet navíc.

Pohlédla směrem k železničnímu mostu. V dálce ho sotva viděla. Slunce se sklánělo nad jeho ocelový rám. Tady v podhůří se rychle stmívalo, jelikož slunce zapadlo za hory mnohem dříve než za rovný obzor.

Nelíbilo se jí, že Aaron, Buddy a jejich fenka půjdou domů za tmy. Ale věděla, že jim nic neřekne, protože ještě nechtěla, aby odešli.

Na mysli jí znovu vytanuli Davovi parchanti a ty jejich petardy. No, možná jí tu událost nepřipomněla mysl. Spíš jako by si každá buňka jejího těla vzpomněla, že se na tomto místě lekla, a radila jí, aby se chránila. Virginie se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že tentokrát žádné nebezpečí nehrozí. Otočila se o celých tři sta šedesát stupňů.

Když její pohled sklouzl k zadní části bistra, uviděla Aarona. Obcházel budovu zvenčí a mířil k ní.

Spěšně upustila cigaretu, zašlápla ji a nechala na ní nohu, aby tím zakryla svoje trochu trapné tajemství.

Aaron zvedl ruku a zamával na ni.

Srdce se jí znovu rozbušilo, jelikož jí došlo, že je to tady. Měli vzácnou příležitost k rozhovoru mezi čtyřma očima a on jí využil. Buď ji teď a tady pozve na schůzku, anebo měla Ruth pravdu a konečně jí prozradí, co mu v tom brání.

„Kde je Buddy?“ zavolala na něj, jakmile byl na doslech.

Aaron ušel pár dalších kroků. „Dal jsem kuchaři pět babek, aby s ním poseděl na verandě. Krmí Sheilu zbytky svého cheeseburgeru.“

Virginii se divoce roztlouklo srdce. Klid, je to tady.

„Myslím, že jsem tě nikdy neviděla bez Buddyho.“

Přišel těsně k ní, až stáli tváří v tvář. Nebyl to nijak vysoký muž. Ve skutečnosti oba měřili skoro stejně a jeho oči byly v těžce výšce jako ty její. A jeho oči byly obrovské a temné jako hlubina, utápěla se v nich a nikterak jí to nevadilo. Třebaže se Virginie chtěla soustředit na příjemnější myšlenky, musela se sama sebe ptát, zda z jejího dechu necítí cigarety.

„Netušil jsem, že kouříš,“ řekl. „Nevadí mi to,“ dodal spěšně.

„Ale mně to vadí. Hodně mi to vadí. Chci co nejdřív přestat. Na mou duši, udělám to. Víím, že to říkají všichni kuřáci, ale já to myslím smrtelně vážně. Už jsem přešla na jednu z těch značek s nízkým obsahem dehtu. Už skoro nemám pocit, že kouřím.“

„To je dobrý způsob, jak na to.“

„Vážně?“

„Jistě. Není to důvod, proč jsi to udělala? Abys přestala postupně?“

„No. Jo, asi jo. Vlastně jsem chtěla skončit najednou, jenže jsem to nedokázala, protože jsem pěkně zbabělá.“ Pak se v duchu proklela. Přála si, aby ta poslední slova mohla vzít zpátky.

„Přestat kouřit je těžké,“ řekl. Stál tak blízko. Blíž než kdykoli předtím. „Sám to znám, věř mi. Není to konec světa. Nemusíš se za to stydět. Alespoň ne přede mnou.“

„Je to nechutný zlovyk,“ opáčila. Už během okamžiku, kdy tu poznámku vyslovovala, věděla, že by bylo lepší, kdyby držela jazyk za zuby. Uvedlo ji to do rozpaků, ale místo, aby nechala pusu zavřenou, svou chybu zdvojnásobila: „Chci říct, že pak člověku smrdí oblečení a tak. A lidi mu to cítí i z vlasů. A z dechu. Kdo by si chtěl něco začínat s někým, komu z pusy táhnou cigarety?“

Aaron přistoupil o krok blíž. Pak se jeho tvář naklonila až znepokojivě blízko k její.

Vyvolalo to v ní okamžitou reakci. Ale byla jiná, než jakou očekávala. Vlastně docela opačná, než po jaké její srdce vždy toužilo. Jinými slovy téměř ucukla, protože se styděla za svůj dech. Naštěstí byla natolik zaskočená, že se ani nepohnula.

„Třeba já,“ odpověděl.

Jeho rty se dotkly jejích. Nejdřív zlehka. Téměř nejistě.

Nebyl takový surovec jako její bývalý. Aaron měl něžné, měkké rty. Jako by si s těmi jejími chtěly pohrávat a pohybovat se v jejich rytmu, než aby toužily jen ovládat a drtit.

Konečně se trochu uvolnila a jejich polibek se stal vášnivějším. Aaron po celou dobu neotevřel ústa. Nebyl to žádný francouzský polibek. Jen nyní dával najevo své úmysly naléhavěji.

„Jé, pardon,“ ozval se něčí hlas.

Nebylo možné, aby patřil jednomu z nich dvou. To jediné dokázala Virginie říct s jistotou. Zvedla hlavu a zahlédla, jak Ruth mizí ve dveřích vedoucích do kuchyně.

Kouzlo okamžiku bylo to tam. A polibek už víc nepokračoval. Na jednu stranu toho Virginie litovala. Na druhou stranu – ačkoli věděla, že by se za tu myšlenku měla stydět – byla ráda, že získala svědka.

Alespoň Ruth už nadobro sklapne.

Oba jen stáli a dívali se na sebe, jejich oči dělilo jen pár centimetrů. Virginie se cítila příjemně paralyzovaná, jako by si plně neuvědomovala, co se právě stalo.

Aaron promluvil jako první: „Takže... musím najít někoho na hlídání, ale... pokud se mi to podaří, mohli bychom si někam zajít. Třeba... já nevím. Někam. Kamkoli. Je mi to vlastně jedno, co budeme dělat, prostě... půjdeme. Na večeri a do kina?“

„Jestli neseženeš hlídání, pak se nic neděje.“ Virginii se točila hlava a měla v ní prázdno, ale byla si celkem jistá, že přesně tohle řekla.

Zasmál se, ale jen krátce. „Ale děje. Buddy dokáže být pořádné třetí kolo u vozu. Však víš. Na rande.“

„Ale jestli nenajdeš někoho, kdo by ho pohlídal, můžeme jít všichni tři na piknik nebo tak něco.“

Jeho pohled změkl. Všimla si toho i v šeru večera. Řekla tu správnou věc.

„Dej mi své číslo,“ požádal ji. „Zavolám ti.“

Vytáhla z kapsy zástěry objednávkový blok a utrhla list. Na jeho zadní stranu napsala své telefonní číslo. Ruce se jí mírně třásly. Zprvu doufala, že si toho Aaron nevšimne. Vzápětí ji ale napadlo, proč by před ním měla skrývat pravdu, že to pro ni hodně znamená.

„Co příští víkend?“ navrhl. „Nebo vždycky míváš o víkendu večerní směnu?“

„Vyměním si ji s Fern.“

„Dobře. Ještě se domluvíme.“

Usmál se na ni. Ústy, ale i očima. Podívala se do těch očí a uviděla všechno. Jeho strach. Jeho radost. Žádné zdi, které by postavil, aby se obrnil před city.

Pro Kristovy rány, pomyslela si. Už teď jsem bezhlavě zamilovaná. A to jsme ještě nešli na první rande.

Vzpomněla si na to, co jí řekla Ruth. Že slovo „líbí“ už dávno její pocity nevstihuje. Virginii proletělo hlavou, že by byla ráda ženou, v jejíž tváři nelze číst jako v otevřené knize. Ale jaký má smysl přát si být někým docela jiným, když víte, že se jím nikdy stát nemůžete?

Aaron se obrátil k odchodu, ale ještě jednou se ohlédl, aby se na ni usmál. Připadalo jí, že ten úsměv vypadá posmutněle. Mimo jiné. Pak se znovu otočil a odcházel.

„Aarone!“ zavolala.

Zastavil se. Vyčkával.

Ale Virginie netušila, co říct. Věděla, co *chce* říct. Ale věděla také, že bude lepší mlčet. Kdyby totiž mohla vyslovit, co měla na srdci, řekla by: „Budu Buddymu dobrou matkou, můžeš mi věřit. Naučím se ho milovat. Nebudu z té sorty macech, které žárli na syna svého partnera. K něčemu takovému bych se nesnížila. Dokážu ho vychovat a ty nebudeš litovat, že jsi mi dal možnost to alespoň zkusit.“

Ale hodí se povědět taková slova muži, který vás poprvé požádal o telefonní číslo?

„Děje se něco?“ podivil se, když ho nechala čekat příliš dlouho.

„Mám Buddyho ráda,“ vyhrkla nakonec.

Byl příliš daleko a neviděla mu do tváře, takže se už nikdy nedozvěděla, co se mu zračilo v očích. Ale představovala si, že radost.

„Od té doby, co mu zemřela matka, to nemá lehké. Víš, jak to myslím. Hodně na mě lpí. A všeho se bojí. Jako by ho všechno k smrti děsilo. Ale

možná se už takový narodil. Těžko říct, tehdy mu bylo teprve dvanáct měsíců a sotva se začal batolit. Bůh ví, jaký by byl, kdyby jeho matka nedostala rakovinu. Ale každopádně mi dělá radost, že ho máš ráda.“

„Ale bojím se, že on nemá rád mě.“

„Bude mít. Dej mu čas. Ještě tě pořádně nezná. Až tě pozná, zamiluje si tě stejně jako já. Uvidíš.“

A s těmi slovy zmizel.

Kapitola 5: Buddy

„Už je hrozná tma,“ zachvěl se Buddy.
„Než se docela setmí, budeme doma.“

„Ale ten most...“

„Už jsme skoro doma. To zvládneme, Buddy.“

Ale Buddy se bál, že to nezvládnou. Přemýšlel o různých způsobech, jak to tatínkovi říct. Nebo se spíše snažil vymyslet, jak svou obavu vyslovit – jakýmkoli způsobem, jakýmikoli slovy – a to ze všech možných úhlů. Ale nedokázal zformulovat jedinou větu, ani jediné slovo, které by dokázaly jeho pocity popsat.

A tak se prostě zastavil na místě.

Už ho viděl v dálce. Proti vybledle oranžové obloze se rýsovaly černé ocelové nosníky. Ve skutečnosti nebyly černé. Jako většina oceli měly stříbrnou barvu. Ale už padala tma, a tak jejich siluety vypadaly černočerně a obrovsky.

„Raději bychom si měli pospíšit, Buddy.“

„Já nechci.“

„Musíme jít domů. Nic jiného nám nezbyvá.“

„Měli jsme vyrazit dřív.“

„Tu možnost už vzala voda, Buddy.“

Chlapec se podívil, proč tatínek použil tak děsivá slova, která mu připomněla strašidelnou řeku tekoucí pod železničním mostem. A ke všemu právě teď.

„Nemůže nás ta paní odvézt domů autem?“ navrhl Buddy.

„No vidíš. Měl jsem ji o to poprosit. Jenže na to už je pozdě. Vracet se nebudeme, je to daleko a ona už možná odešla domů. Tak šup. Když půjdeme rychle, nic se nám nestane.“

Popadl Buddyho za ruku a vyrazili vpřed. Ale Buddy nešel zrovna dobrovolně, spíše se nechal tatínkem táhnout.

Čas opět plynul jinak, než se Buddymu zdálo, a ani se nenadál a vkročili na potmělý most.

Křečovitě svíral tatínkovu ruku.

Nebylo to tak zlé. Možná dokonce lepší než obvykle, protože Buddy řeku pod sebou téměř neviděl. Když pohlédl dolů – nemohl si pomoci a prostě to musel udělat – uviděl jen tmou.

„Vezmeš si ji za ženu?“ zeptal se tatínka.

Promluvil, aby se tím uklidnil. Protože když mluvil o něčem jiném, nemusel se tolik soustředit na to, co právě dělali, a mohl tak přijít na jiné myšlenky. Ale ihned si přál, aby se rozhodl pro jiné téma. Protože povídat si o tatínkovi a Virginii v něm vyvolávalo stejně zvláštní pocity jako chůze po železničním mostě.

„To je divná otázka, Buddy.“

„Proč divná?“

„Než se dva lidé vezmou, musejí se nejdříve mnohem lépe poznat.“

„Proč?“

„Aby zjistili, zda budou v manželství šťastní.“

„A to pak vědí jistě, že budou šťastní?“

„No... to nevědí.“

„Proč tedy čekají?“

„Ty bláho, Buddy, ty vždycky kladeš zpropadeně těžké otázky.“

„Omlouvám se.“

Tatínek si povzdechl. „Nikdy si nemůžeš být stoprocentně jistý, že budeš v manželství šťastný. Ale někdy, když poznáš nějakou ženu, se stanou věci, které tě přesvědčí o tom, že si ji vzít nechceš. Že vaše manželství šťastné nebude. A pak víš, že se s ní ženit nemáš. Ale i když poznáš ženu, která je hodná, a ty se rozhodneš si ji vzít, stejně nevíš s jistotou, že vám to bude klapat.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal se Buddy.

„Nikdo tomu doopravdy nerozumí,“ odpověděl tatínek.

Asi deset kroků ušli mlčky.

Buddy si o tom manželství chtěl povídat dál, ale už to nestihl. Náhle totiž jeho svět naplnil obrovský hluk a záblesk světla. Ručička mu vyklouzla z tatínkovy dlaně, Buddy spadl hrudníkem na konce dvou dřevěných pražců a ošklivě se bouchl. Srdce se mu rozbušilo tak prudce, až měl pocit, že mu vyskočí z hrudi a on umře.

Most se rozzářil jako za bílého dne. Jasně světlo, snad nějaký bílý oheň, doprovázely hlučné rány. Most – či dokonce celý svět – se utopil v šíleném bílém světle a explozích.

Buddy, který strnul strachy, sledoval, jak čáry světla vystřelují do všech stran, jak z mostu šlehají bílé plameny a dopadají na koleje nebo propadávají mezi pražci.

Občas, když se oheň dotkl řeky, to zasyčelo.

Náhle se opět setmělo a hluk utichl.

Buddy měl pocit, že před sebou na mostě zaslechl, jak někdo peláší pryč. Kroky nemohly patřit jedinému člověku.

Slyšel, jak Sheila zuřivě štěká.

Rozhlédl se a hledal tatínka. Ale nikde ho neviděl. Na mostě nebyl. Ani vpředu, ani vzadu.

„Tati!“ vykřikl Buddy a vyškrábal se na kolena. S každým pohybem ho zabořila žebra, ale musel se hýbat. „Tatínku!“

Očekával, že jeho tatínek vystoupí ze tmy, ať už z jedné strany, nebo z druhé. Ale nestalo se tak. Jediným zvukem byl Sheilin zběsilý štěkot.

Jakmile se Buddy zvedl na roztřesené nohy, přepadl ho pocit, že znovu upadne, nebo dokonce omdlí. Zůstal na mostě sám, jen se Sheilou. Ta se krčila na samém okraji ocelové konstrukce mostu, hlavu svěšenou dolů. Přední nohy měla přitisknuté k mostu, packy jí visely dolů, zadek a pahýl ocasu jí čněl vzhůru. Štěkala. A štěkala. A štěkala.

Buddy udělal několik nejistých kroků jejím směrem, aby na ni ve slabém světle večera lépe viděl.

Než se k ní dostal, odrazila se. Pevně a rychle.

„Sheilo!“ vykřikl Buddy. „Ne!“

Ale bylo pozdě. Ve vzduchu protáhla tělo, prohnula záda a letěla směrem od mostu, nikoli dolů. Alespoň na dlouhou, nezvykle dlouhou vteřinu.

Pak už padala dolů a mizela ve tmě.

Když dopadla do vody, Buddy zaslechl šplouchnutí.

Rozběhl se k místu, kde ji viděl naposledy. Lehl si na břicho a hlavu svěřil z okraje mostu. Byl to děsivý pocit, ze kterého se mu točila hlava. Oči přivkaly tmě, ale zdálo se, že mu ten hrozný bílý oheň očí vypálil a nechal na nich šmouhy a skvrny, které nechtěly zmizet.

Najednou uviděl, jak na hladině řeky vykoukla psí hlava.

Dosud si toho nevšiml, ale na obloze stál měsíc. Vrhla na jinak černou řeku matný pruh světla. A právě v tom pruhu se objevila Sheila. Zoufale plavala a štěkala. Buddy viděl, jak plácá packami. Proud řeky ji ale otáčel do strany a téměř pozadu unášel.

Ještě chvíli plavala v tom pruhu měsíčního světla, než ji znovu pohltila tma. Buddy však stále slyšel její divoký štěkot.

„Tati!“ zařval znovu.

Nic.

Po Buddyho zádech, podél páteře a krku a snad i po celém těle, přeběhl mráz. Cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. Nejspíš brečel už dlouho, ale uvědomil si to až teď. Zůstal sám.

A koleje bzučely.

I ony už musely bzučet nějakou dobu. Buddy to věděl. Bzučely už příliš hlasitě a skoro se klepaly a drnčely.

Ale Buddy nechtěl utéct z mostu bez tatínka. Nechtěl bez něj dělat vůbec nic. Ani vstát.

Pevně zavřel oči, tak pevně, jak to ještě nikdy neudělal, a přál si, aby ho nějaké kouzlo přeneslo jinam, aby ho nějaká síla vznesla do vzduchu a odletěla s ním pryč. Stále slyšel Sheilino zběsilé štěkání.

Otevřel oči a uviděl pod svou bradou okraj mostu. Přání se nesplnilo.

Koleje teď hlasitě drnčely, jak se k němu řtil vlak. Cukaly nahoru a dolů, až z toho Buddyho bolela žebra.

„Tatínku!“ vykřikl naposled.

Ačkoli se cítil prázdný, jako by duše opustila jeho tělo, nakonec se mu podařilo zvednout. Hvizd píšťaly mu projel tělem a donutil ho poskočit snad několik metrů dopředu. Ohlédl se směrem, kterým na most přišli, a uviděl kužel světla na čele vlaku.

A světlo ho muselo vidět také. Protože píšťala se ozvala znovu a tentokrát nepřestala řvát. Byl to tak ohlušující pískot, že Buddy nedokázal poznat, zda Sheila ještě štěká. Byl to tak ohlušující pískot, že nedokázal přemýšlet a snad ani žít.

Přítiskl si obě ruce na uši a dal se do běhu. Utíkal směrem, odkud se ozval ten výbuch, který to všechno způsobil. Což bylo jako běžet do náruče ohnivé příšery. Co se stane, až na to místo dorazí? Zmocní se ho ta příšera? A co s ním pak udělá? Ale přesto běžel dál, jelikož neměl na výběr. Jelikož ho honil vlak. A vlak vyhrával.

Najednou se Buddyho noha zaklínila pod železničním pražcem a to byla poslední kapka. Ještě se ji pokusil vyprostit a bolestivě natahoval svaly i šlachy v noze sevřené pod pražcem, ale dál už nemohl.

Vykřikl bolestí.

Celý svět se proti němu spíkl. Nebylo pochyb. Nejdříve před něj nastražil hrozné nebezpečí. Potom mu vzal tátu i jejich psa. Pak za něj postavil další šílené nebezpečí. A teď ho sevřel a držel, aby nemohl utéct a zachránit se.

Oběma rukama popadl nohu a pokusil se ji uvolnit. Ani se nepohnula. Svět se znovu rozsvítil a zář vlaku všechno rozpalovala do běla. Buddy přivřel víčka, aby neoslepl. Ale i škvírou v očích viděl, že svět je v jednom ohni.

Bylo mu jasné, že se propadl zemskou kůrou do horoucích pekel.

Už si nezakrýval uši, takže jasně slyšel neustálý, drásající hvzd vlaku, který mu divže neudělal díru do hlavy. Ale ozývaly se i jiné zvuky. Teď na něj vlak ječel. Byl to hrozný zvuk, jako když se kov tře o kov. Jako by most řezala vejpuľ obří motorová pila. Buddy se rozplakal ještě usedavěji, protože mu ten skřípot rval uši.

Znovu škuhl nohou v horečné snaze ji vyprostit. Chtěl nohu vytáhnout z tenisky a tu nechat pod pražcem, ale nešlo to. Zaklíněná byla nejenom bota, ale i noha v ní.

Nic víc už dělat nemohl.

Znovu si přitiskl ruce k uším a čekal na konec. Čekal, až to všechno skončí. Ucítit, jak mu po stehně stéká teplý čůrek.

Píšťala vlaku utichla. A něco se stalo i s tím vrískáním. Zesílilo. Bylo mnohem vyšší a trýznivější, pokud bylo něco takového vůbec možné. A pak, z čista jasna, zmlklo a už nebylo slyšet zhola nic.

I motor, který vlak poháněl, ztichl.

Rozhostilo se hrobové ticho.

Sheila už neštěkala. Vlak byl tichý a nehybný. Celý svět byl tichý a nehybný. Jediné, co Buddy slyšel, bylo jeho zoufalé lapání po dechu.

Prežil to. Alespoň si to myslel. Ale nebyl si jistý, jelikož netušil, jaký je to pocit, když je člověk po smrti.

Nedokázal otevřít oči, protože světlo ho chtělo oslepit i přes zavřená víčka. Kdosi vystoupil z vlaku. Buddy ho slyšel, ale neviděl. Poznal, že se k němu někdo blíží.

Velká ruka se natáhla, popadla ho za kotník, zakroutila mu nohou a vyprostila ji. Buddy vykřikl.

Ta ruka se třásla. Byla to ruka velkého, obrovského chlapa a nekontrolovatelně se klepala. To Buddym otřásl víc než cokoli jiného v tomto pekle. Buddyho děsilo úplně všechno. Vždycky tomu tak bylo. Ale když ten veliký, obří cizinec nedokázal poručit svým rukám, aby se netřásl...

Buddy cítil, jak se mu podlamují kolena. Nepadal rychle, ale pomalu omdlával do těch roztřesených rukou.

Pak se skácel do mužovy náruče.

Přeložila Tereza Dubenská